

Čís. 1182.

Přečin dle Šu 303 tr. zák.

Úkon náboženský nebyl přerušen tím, že se kněz, vyzpovídáv věřící, strojil ke mši, k níž se věřící připravovali modlitbou.

K subjektivní skutkové podstatě, pokud jde o jednání neslušné, jež jest způsobilé vzbuditi pohoršení, nevyhledává se úmyslu, rušiti bohoslužebný úkon, nýbrž stačí vědomí pachatelovo, že jeho neslušným chováním může býti způsobeno pohoršení.

(Rozh. ze dne 13. dubna 1923, Kr II 286/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 27. února 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem dle Šu 303 tr. zák.

D ů v o d y:

Stěžovatel napadá rozsudek první stolice důvodem zmatečnosti Šu 281 čís. 9 a) tr. ř., který provádí ve dvou směrech: 1. jednak tvrzením, že náboženský výkon nebyl zde v době, kdy předsevzal jednání, jej rušící, ježto prý kněz Dr. K. se teprve k výkonu připravoval, 2. když do kaple vkročil, nemohl prý předpokládati, že se věřící modlí hlasitě a také si toho neuvědomil. Motivem jeho jednání jako starosty obce bylo, zabrániti výtržnostem, aby totiž zamezil srážku mezi lidem, venku stojícím, a příslušníky katolické církve, v kapli meškajícím. K dalšímu tvrzení stěžovatele, že při vstupu do kaple neměl klobouk na hlavě a že nebyl si toho vědom, nemůže býti přihlíženo, hledíc ke zjištění rozsudku, který má za prokázaný opak, takže tvrzení toto nelze pokládati za provedení zmatku Šu 281 čís. 9 a) tr. ř., nýbrž jde tu o brojení proti přesvědčení soudu, jež jest nepřipustno. Avšak i co do ostatních tvrzení nelze stěžovateli přisvědčiti. Rozsudek oproti prvému uplatňovanému bodu zjistil, že kněz Dr. Jindřich K. vyzpovídal 3 ženy a pak se odebral v sutaně a se štolou k oltáři, kde se počal strojiti. Ve chvíli, kdy stěžovatel vstoupil do kaple, věřící obec právě se modlila růženec, a sice tak, že jeden předříkával a ostatní věřící dotyčnou větu vždy opakovali. Když stěžovatel vstoupil do kaple, měl klobouk na hlavě a po celou dobu své přítomnosti v kapli klobouku s hlavy nesňal. Při vkročení do kaple zvolal stěžovatel ke shromážděným věřícím: »jménem obce vám káži, byste hned odešli pryč.« Rozsudek právem se nezabýval otázkou, zda snad bohoslužebný výkon nebyl přerušen, ježto zjistil opak, vzav za prokázano, že věřící mezi tím, co se kněz po jednom bohoslužebném výkonu k jinému (k sloužení mše) připravoval, společnou modlitbu konali. Provázání náboženství nebylo tedy přerušeno tím, že se kněz strojil ke mši, k níž se věřící modlitbou připravovali. Tento znak objektivní skutkové podstaty Šu 303 tr. zák. jest tedy v případě stěžovatelově splněn. Co do subjektivní stránky sluší poukázati, že pohnutka činu jest pro subjektivní skutkovou podstatu Šu 303 tr. zák. nerozhodnou. Chce-li

stěžovatel tím uplatňovati, že nebylo jeho úmyslem, rušiti bohoslužebný výkon, přehlíží, že k subjektivní skutkové podstatě §u 303 tr. zák., pokud jde o jednání neslušné, jež jest způsobilé vzbuditi pohoršení, úmyslu se nevyhledává, nýbrž že stačí pouhé vědomí, že neslušným jednáním může způsobeno býti pohoršení. Tomu svědčí rozdíl v doslovu §u 303 tr. zák. prvního případu při snižování, kde se vyhledává, by pachatel se snažil snížit učení, zvyky a zařízení církve, státem uznané, od případu třetího, který přichází u stěžovatele v úvahu, kde zákaz zní »neb se neslušně chová.« Co do vyžadovaného vědomí, že neslušným jednáním obžalovaný rušil bohoslužebný výkon, obsahuje rozsudek zjištění, proti němuž nelze ničeho namítati, ježto jde zde o zjištění skutkové, jež přezkoumávatí nejvyššímu soudu nepřisluší. Rovněž zjistil rozsudek, že chování se stěžovatele bylo způsobilé vyvolati u věřících pohoršení. Jest tedy skutková podstata §u 303 tr. zák. v jednání stěžovatelově, jak je rozsudek zjistil, jak v objektivním, tak i subjektivním směru splněna, takže důvod §u 281 čís. 9 a) tr. ř. byl stěžovatelem marně uplatňován.

Čís. 1183.

Nepatrné poškození rodidel zprzněné (§ 128 tr. zák.) nelze pokládati za zvláštní trestný čin (§ 431 tr. zák.).

(Rozh. ze dne 14. dubna 1923, Kr I 34/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení částečně zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 17. září 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem dle §u 128 tr. zák. a přestupkem dle §u 431 tr. zák. a zrušil napadený rozsudek ve výroku, jímž byl obžalovaný uznán vinným přestupkem proti bezpečnosti těla dle §u 431 tr. zák., jehož se prý dopustil tím, že dne 24. listopadu 1920 v S., ukojuje chlípné své žádosti, způsobil 13leté Marii K-ové uvnitř jejího přirození lehké zranění a tak předsevzal čin, o němž již dle jeho přirozených následků, jež každý může snadno poznati, mohl nahlédnouti, že se jím může způsobiti nebo zvětšiti nebezpečí pro život, zdraví nebo bezpečnost těla lidského.

D ů v o d y:

Opodstatněna jest zmateční stížnost, pokud z důvodu §u 281 čís. 9 a) — správně čís. 10 tr. ř. — brojí proti správnosti odsouzení obžalovaného pro přestupek dle §u 431 tr. zák. v ideálním souběhu se zločinem §u 128 tr. zák. Zákon v §u 128 tr. zák. výslovně dovolává se §u 126 tr. zák., v němž stanovena je zvlášť vysoká trestní sazba za předpokladu, že zločin měl v zápětí d ů l e ž í t o u ú j m u uražené na zdraví. Z toho nutno usuzovati, že takové nepatrné poruchy integrity uražené, o jakou jde v tomto případě, které s útokem na pohlavní neporušenost nedospělých osob téměř pravidelně budou spojeny, nelze přičítati jako zvláštní trestný čin, nýbrž že jich bude jinak (§§ 43, 48 tr. zák.) dbáti při výměře trestu za zločin.